

Arrest

nr. 284 425 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn en België een eerste maal te zijn binnengekomen op 18 maart 2012, dient op 19 maart 2012 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekster keert in maart 2014 vrijwillig terug naar Pakistan omdat zij inmiddels online in het huwelijk was getreden met de heer K.M., die in Pakistan verbleef. Op 26 maart 2014 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat verzoekster zonder geldige reden afwezig was op haar tweede persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Verzoekster komt België een tweede keer binnen in september 2019 en keert terug naar Pakistan in januari 2020.

1.2. Verzoekster komt België een derde keer binnen in maart 2020 en dient op 24 januari 2022 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 1 maart 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het CGVS, waar verzoekster wordt gehoord op 2 juni 2022.

1.4. Op 6 september 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die op 7 september 2022 aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, Baloch te zijn van etnische afkomst en sjjiitische moslim te zijn. U bent geboren in Karachi.

U verklaarde bij uw eerste verzoek om internationale bescherming dat u en uw familie problemen hadden in Karachi omdat uw broer K.N.A. (O.V. X, CGVS X) als advocaat sjjieten bijstond bij rechtszaken. Zo dreigden jongens ermee zuur te gooien op uw gezicht, werd u bespuwd, werden er stenen gegooid op jullie huis, werd jullie huis beschoten en werd uw broer achtervolgd met de bedoeling hem te vermoorden. U kon uw universitaire studies in Pakistan niet verderzetten omwille van de problemen en ging in 2010 legaal naar het Verenigd Koninkrijk om daar te studeren. Ook uw broer K.N.A. en zijn echtgenote K.B.Z. (O.V. X, CGVS X) verbleven in die periode in het Verenigd Koninkrijk. Jullie kwamen in 2012 samen naar België en u diende onder druk van uw broer N.A. een eerste verzoek om internationale bescherming in op 19 maart 2012. Uw broer en zijn echtgenote deden eveneens een eerste verzoek om internationale bescherming. U had problemen met uw broer N.A. in België, zo dreigde hij ermee u te vermoorden als u jullie verblijf in het Verenigd Koninkrijk zou onthullen aan de Belgische asielinstanties.

In oktober 2013, een drietal maanden na uw eerste onderhoud bij het CGVS, huwde u online met K.M., die in Pakistan verbleef. In maart 2014 keerde u vrijwillig terug naar Pakistan omdat u gehuwd was en omdat u in België niemand had bij wie u kon verblijven. Op 26 maart 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in uw verzoek omdat u zonder geldige reden afwezig was op het voor u geplande tweede onderhoud bij het CGVS.

Na uw terugkeer naar Pakistan verbleef u van 2014 tot eind 2018 samen met uw man in Al Mansour Colony in Multan in de provincie Punjab. Jullie kregen 2 kinderen. U was huisvrouw. U las af en toe religieuze poëzie tijdens sjjiitische bijeenkomsten voor vrouwen. Uw man, die eveneens sjjiitische moslim is, gaf veel religieuze lezingen op verschillende plaatsen en verdiende zijn brood daarmee. U en uw man werden op de ochtend van 9 februari 2019 in een dorp in Sialkot gearresteerd door de politie omdat er een aanklacht was ingediend tegen jullie omwille van de lezingen. Uw jongste kind kreeg toen een schop en kan sindsdien niet meer spreken. De broer van uw man contacteerde politici en door deze tussenkomst werden jullie diezelfde avond vrijgelaten. Jullie gingen naar het dorp van uw man Surbana in het district Muzaffargarh, Punjab, maar uw man verliet het dorp omwille van telefonische bedreigingen door extremisten. Sindsdien duikt uw man onder op verschillende plaatsen zoals Islamabad, Lahore en Faizlabad. Hij is tot op heden een vijftal keer telefonisch bedreigd en er werd niet alleen bedreigd hem te doden maar ook u en jullie kinderen.

In september 2019 reisde u legaal naar België met een studentervisum. U studeerde in België en u was van plan na uw studies hier te werken en uw gezin naar hier te laten komen. In januari 2020 keerde u terug naar Pakistan om uw kinderen, die bij uw schoonzus in Surbana verblijven, te bezoeken. U verbleef tot begin maart 2020 in Pakistan en reisde dan legaal terug naar België. U kon uw studies in België niet voltooien omdat uw broer S., die ook in België verblijft en eerder uw studies betaald had, financiële problemen had door de coronacrisis. Uw visum verviel in september 2021. Op 24 januari 2022 deed u een tweede verzoek om internationale bescherming in België. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door extremistische organisaties omwille van de problemen van u en uw man.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: twee documenten met betrekking tot uw huwelijk, een registratiedocument (B-form) van uw kinderen, een Belgisch medisch attest en een videofragment waarop uw man te zien is. U legde tevens een geheugenstick neer met 20 artikels over de algemene situatie, kopieën van twee documenten en een aantal e-mails met betrekking

tot uw studies in België, 11 foto's van verwondingen aan uw hoofd ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming, kopieën van documenten met betrekking tot uw vrijwillige terugkeer naar Pakistan, uw toenmalig paspoort en oranje kaart, kopieën van medische documenten van uw zoon en vier video's van uw man die religieuze lezingen reciteert. U legde tevens kopieën van de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw man, 10 foto's van u en uw familie, een afdruk van het Ziarat Ashura gebed, 14 artikels en weblinks naar artikels betreffende de Pakistaanse wetgeving, extremistische groeperingen en blasfemiezaken in Pakistan, twee screenshots van Whatsappgroepen en een brief van een politicus die hielp bij jullie vrijlating.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft het medisch attest dat u neerlegt met betrekking tot uw (mentale) gezondheidstoestand, moet er immers op worden gewezen dat dit document louter vermeldt dat u lijdt aan hoofdpijn, vermoeidheid en depressieve stemming wat volgens u te maken heeft met uw familiale situatie. Het CGVS wijst erop dat uit het attest blijkt dat deze opsomming van symptomen minstens deels gebaseerd is op uw verklaringen en niet op objectieve medische vaststellingen. Uit dit attest kan verder niet blijken dat u omwille van uw (mentale) gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat u niet in staat zou zijn om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van dit verzoek. Ook uw verklaringen tijdens het onderhoud bij het CGVS met betrekking tot dit attest wijzen hier niet op (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 02/06/2022, hierna CGVS genoemd, p. 13). Er dient tevens opgemerkt te worden dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aangaf dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken, ondanks het feit dat u stress hebt: "Neen. Ik ben wel goed, maar ik heb wel stress waarvoor ik medicijnen neem." (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ). Tijdens het onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u Metaslaap (volgens toegevoegde informatie een voedingssupplement op basis van plantenextracten, magnesium, B-vitamines en melatonine om het inslapen en doorslapen te bevorderen) en ter voorkoming van migraine Amitriptyline neemt. Dat u een dergelijk voedingssupplement en geneesmiddel neemt, wat u overigens niet staft, volstaat echter niet om te concluderen dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige en functionele wijze aan de procedure deel te nemen en coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Uit het geheel van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het persoonlijk onderhoud op normale, rustige en vlotte wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen of spanningen kunnen worden afgeleid. U werd bij aanvang van het onderhoud en tijdens het onderhoud gevraagd het aan te geven als er een probleem zou zijn of als u zich niet goed zou voelen (CGVS, p. 1, 13). U begreep de inhoud van de u gestelde vragen goed en kon hierop concrete antwoorden formuleren. Als er een onduidelijkheid was, werd deze meteen uitgeklaard. U kreeg daarnaast uitgebreid de tijd om uw relaas te vertellen. U kreeg tijd om tot rust te komen toen u emotioneel werd, u kon naar het toilet gaan wanneer u wou, er werden u zakdoekjes en water aangeboden toen u huilde, er werden twee pauzes gehouden en u kreeg de mogelijkheid om medicatie tegen hoofdpijn te nemen (CGVS, p. 11, 13, 15, 18).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door extremisten die eerder al u en uw man bedreigden. Onaannemelijkheden in uw verklaringen verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Zo dient vooreerst gewezen te worden op de **laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming**, waardoor uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerdde nood aan bescherming reeds initieel wordt ondermijnd. Uit uw verklaringen en de kopie van uw paspoort blijkt dat u op 4 september 2019 Pakistan verliet en de volgende dag in België aankwam (CGVS, p. 6). U diende echter pas op 24 januari 2022 onderhavig verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom u dit pas in 2022 deed, zei u dat u eerst van plan was te studeren, daarna een job te vinden en dan uw man en kinderen naar hier te laten komen (CGVS, p. 16). Hoewel u sinds september 2021 illegaal in België verbleef wachtte u ook dan nog enige tijd alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, naar eigen zeggen omdat u een job probeerde te vinden om zo uw verblijfskaart te verlengen (CGVS, p. 11, 16). U verklaarde dat u niet wist dat het mogelijk is om tegelijk te studeren of een job te zoeken en bescherming te vragen en u hebt zich niet geïnformeerd daarover (CGVS, p. 16). Nochtans kan verwacht worden, dat u, een hoogopgeleide vrouw die eerder al geruime tijd buiten haar land van herkomst verbleef, die zowel het Engels als het Nederlands machtig is en die op de hoogte was van het bestaan van beschermingsprocedures gezien uw eerdere verzoek, voldoende zelfredzaam was om relevante informatie in te winnen (CGVS, p. 16). In de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u bij uw broer woonde, dat hij u niet toeliet te werken tijdens uw studies, dat u bang was bij uw broer en niet wist welke stappen u kon ondernemen (e-mail meester Verstraeten d.d. 13/06/2022). Dit zijn echter louter post factum beweringen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het feit dat uw broer u niet toeliet om te werken tijdens uw studies geenszins verklaart waarom u zich niet informeerde over de beschermingsprocedure in België. Van iemand die beweert een vrees voor vervolging te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier dan nog meerdere jaren mee wachtte alvorens in 2022, enkele maanden nadat uw legale verblijf in België niet verlengd werd omdat u de kosten van uw studies niet betaald had, wijst erop dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Hoewel uw vertrek naar België in 2019 plaats had na de vermeende problemen in Pakistan blijkt overigens duidelijk uit uw verklaringen en documenten dat u uw vertrek naar België reeds geruime tijd voor de vermeende problemen plande, waardoor uw bewering dat u naar het buitenland vluchtte niet overeind blijft (e-mail meester Verstraeten d.d. 13/06/2022). U verklaarde dat u eind 2018 besloot in het buitenland te studeren en met de aanvraag voor een studentervisum begon (CGVS, p. 11). Uit de kopie van uw visumdossier die het CGVS bekwam (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat u zelfs nog vroeger stappen zette, zo kreeg u reeds in juli 2018 een voorwaardelijke acceptatiebrief van de Vrije Universiteit Brussel en diende u diezelfde maand een visumaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Het lijkt er dan ook op dat u heden, nadat u uw legaal verblijfsrecht omwille van studies in België verloor, alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

De vaststelling dat u **in 2020 vrijwillig terugkeerde naar Pakistan om uw kinderen te zien** tast de geloofwaardigheid inzake uw beweerdde nood aan bescherming verder aan. Uit uw verklaringen en de kopie van uw paspoort blijkt dat u van 24 januari tot 2 maart 2020 in Pakistan verbleef (CGVS, p. 6-7). U verbleef toen bij uw schoonfamilie in Surbana, zo zei u (CGVS, p. 7). U had geen problemen bij uw terugkeer naar Pakistan in 2020, naar eigen zeggen omdat niemand er weet van had (CGVS, p. 7). Dat u het risico nam om vanuit België, waar u in veilige omstandigheden legaal verbleef, op familiebezoek naar Pakistan te gaan om gedurende een maand bij uw schoonfamilie in Surbana te verblijven, waar u voor uw vertrek uit Pakistan in 2019 ook al verbleven had en waar u makkelijk gevonden kon worden, ondermijnt echter uw terugkeervrees totaal. Gevraagd waarom u na 2020 niet meer terugkeerde naar Pakistan, verklaarde u voorts dat u niet meer terugkeerde omdat u problemen had en uw leven in gevaar was (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijken echter geen nieuwe of verdere problemen in uw hoofde in die periode en er dient op gewezen te worden dat u ook na de terugkeer van uw familiebezoek nog bijna twee jaar talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Er dient voorts op gewezen te worden dat kort na uw terugkeer naar België in maart 2020 de coronacrisis wereldwijd uitbrak, waardoor niet-essentiële internationale reizen gedurende lange tijd onmogelijk of minstens ernstig beperkt waren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw broer uw reis naar Pakistan in 2020 betaald had voor u en dat hij later uw studiekosten niet meer betaalde omdat hij financiële problemen had door corona, waardoor aangenomen kan worden dat hij ook geen geld meer had om uw eventuele latere reizen te betalen (CGVS, p. 12). Uw beweringen dat u niet meer terugkeerde naar Pakistan omdat uw leven in gevaar was en dat de reisbeperkingen en de financiële situatie van uw broer geen factoren waren die meespeelden zijn dan ook weinig overtuigend.

Er dient voorts opgemerkt te worden dat u de **problemen van u en uw man geenszins op overtuigende wijze staafde**. Hoewel jullie gearresteerd zouden zijn op basis van een klacht, legde u geen documenten

neer met betrekking tot deze klacht (CGVS, p. 16). U kent de inhoud van de klacht niet, u weet niet wie de klacht indiende en jullie verkregen geen kopie van de klacht, zo zei u (CGVS, p. 16). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) dat zowel de beklagde als derde partijen zoals een advocaat een gecertificeerde fotokopie van een FIR (First Information Report) kunnen verkrijgen op de rechtbank. U hebt echter nooit geprobeerd om u te informeren over de klacht en u weet niet of de politie of de rechtbank verder nog iets ondernomen heeft met betrekking tot die klacht (CGVS, p. 17, 18). Dat u nooit stappen hebt gezet om hetzij zelf, hetzij via derden een kopie te verkrijgen van de klacht of u te informeren over de klacht die het kernelement vormt van uw asielrelaas – u noemt de aanklacht immers “het grootste probleem”, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan (CGVS, p. 16). U hebt voorts geen enkel officieel document ter staving van uw beweerde arrestatie of vrijlating. Uw bewering dat ze niets gegeven hebben, is weinig overtuigend (CGVS, p. 18). Het enige document dat u neerlegde ter staving van jullie arrestatie is een kopie van een brief van parlamentslid Mehar Irshad Ahmad Khan Sial, die op vraag van uw schoonbroer zou geholpen hebben om jullie vrij te krijgen. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit document geen objectieve bewijswaarde heeft. Zo dient vooreerst vermeld worden dat het document een kopie is, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. Het CGVS stelt voorts vast dat het document een gesolliciteerd karakter vertoont, het werd immers opgesteld op 11 juni 2022, na uw persoonlijk onderhoud en in functie van uw verzoek om internationale bescherming. Het is overigens opvallend dat u er na uw onderhoud in slaagde dit document neer te leggen terwijl u tijdens uw onderhoud zelfs niet wist welke politici hielpen om jullie vrij te krijgen (CGVS, p. 15, 17).

U verklaarde dat **uw zontje A. op het moment van jullie arrestatie een schop kreeg en dat hij sindsdien niet meer kan praten** (CGVS, p. 13, 15). De dokter raadde spraaktherapie aan, maar hij moet zich ver verplaatsen hiervoor en riskeert onderweg vermoord te worden, zo zei u. U legde kopieën van medische documenten ter staving van de medische problemen van uw zoon neer. Er dient echter opgemerkt te worden dat uit deze documenten blijkt dat de diagnose van autisme gesteld werd. Nergens in deze documenten wordt aangegeven dat de symptomen van uw zontje (onder meer vertraagde spraakontwikkeling, slechte socialisatie, brabbeltaal, hyperactiviteit en agressief gedrag) het gevolg zijn van een schop of trauma. Het CGVS heeft begrip voor de moeilijkheden die de toestand van uw zontje met zich meebrengt, maar er kan op basis van de documenten geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat zijn spraakachterstand het gevolg is van een schop die hij kreeg op het moment van jullie arrestatie.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de **locatie waar jullie problemen begonnen** bijzonder vaag zijn. U verklaarde dat jullie gearresteerd werden in het huis van een vriend van uw man in de buurt van Sialkot, maar u herinnert zich de naam van het dorp niet meer. Na jullie arrestatie zijn jullie naar een politiekantoor gebracht, maar ook de naam van die locatie herinnert u zich niet (CGVS, p. 17). Gezien de grote impact van deze gebeurtenis op uw leven is het opmerkelijk dat u zich de plaatsnamen niet herinnert.

U bent zelf nooit bedreigd, maar u verklaarde dat **uw man telefonisch bedreigd** werd, dat die personen zeiden dat ze wisten dat u en jullie kinderen thuis waren en **dat ze de hele familie, u en jullie kinderen inclus, zouden vermoorden** (CGVS, p. 19). Desondanks zijn deze personen nooit naar jullie huis gekomen (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom ze dit niet deden, meende u dat ze jullie eerst mentaal aan het folteren waren en dat ze jullie later pas zouden vermoorden (CGVS, p. 19). Het houdt echter weinig steek dat jullie belagers u en uw kinderen wisten wonen maar geen actie ondernamen tegen jullie, ondanks het feit dat u nog maanden in Pakistan verbleef. Ook na uw vertrek uit uw land gebeurde er niets met uw kinderen, die nochtans bij uw schoonzus in het dorp van herkomst van uw man verblijven en aldus makkelijk gevonden zouden kunnen worden (CGVS, p. 19). Dat uw kinderen naar uw zeggen zelfs thuis niet veilig zijn staat dan weer in schril contrast met uw familiebezoek aan hen in 2020 (CGVS, p. 20). Als uw belagers daadwerkelijk ermee bedreigd hebben jullie hele familie te vermoorden en ze alles kunnen doen als ze het willen, zoals u zei, is het geenszins aannemelijk dat u in 2020 het risico nam om terug te keren naar Pakistan en ruim een maand bij uw schoonfamilie te verblijven.

Bepaalde **verklaringen met betrekking tot uw man** tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw verblijf in Pakistan niets te weten kwam over zijn verblijfplaats (CGVS, p. 7). U hebt uw man toen nochtans gezien, hij kwam immers voor enkele dagen naar Surbana (CGVS, p. 7). Gevraagd waar hij de rest van de tijd verbleef, zei u dat hij terugging naar de plaats waar hij onderdook, maar u hebt hem zelfs niet gevraagd waar dit precies was (CGVS, p. 7). Dat iemand u zou dwingen zijn verblijfplaats te onthullen verklaart uw onwetendheid niet afdoende, uw man zou immers wel enige indicatie kunnen geven met betrekking tot zijn verblijfplaats zonder zijn precieze

adres te onthullen. Het is tevens frappant dat u geen idee hebt waarvan uw man nu financieel leeft (CGVS, p. 8). Dit alles doet vermoeden dat u geen volledig zicht biedt op het actuele doen en laten van uw man en zijn verblijfplaats, wat de geloofwaardigheid van zijn onderduiking aantast.

U legde een viertal video's van lezingen van uw man neer en u verklaarde dat hij daarin sterke woorden gebruikt waartegen anderen bezwaar hebben (CGVS, p. 9-10). Vooreerst dient opgemerkt te worden aan privé-video's geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Zelfs indien deze video's authentiek zijn dient opgemerkt te worden dat deze niet volstaan om op een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde te wijzen gezien de video's hoogstens een indicatie geven met betrekking tot de religieuze activiteiten van uw man. U zei dat dergelijke video's gedeeld worden op groepen op Facebook en Whatsapp om haat te verspreiden tegen sjiieten (CGVS, p. 10). Gevraagd of er video's van uw man op Facebook of andere publieke websites staan, verklaarde u niemand te kennen die dergelijke video's maakt of doorstuurt (CGVS, p. 10). "Ze zouden wel online staan", zei u, maar u hebt die video's niet proberen zoeken omdat u naar eigen zeggen niet zoveel tijd hebt (CGVS, p. 10). Het CGVS wijst echter op uw medewerkingsplicht en merkt op dat u blijkbaar wel voldoende tijd had om een groot aantal artikels over de algemene situatie in Pakistan en een aantal extremistische groepen op sociale media op te zoeken op het internet (zie door u neergelegde artikels en screenshots). Een gebrek aan tijd kan dan ook onmogelijk verschonen dat u de moeite niet deed om online op zoek te gaan naar informatie ter staving van uw eigen, persoonlijke asielrelaas.

De vaststelling dat u Pakistan verliet en dat uw man in het land bleef tast de geloofwaardigheid van de vermeende problemen verder aan. U verklaarde nochtans dat het feit dat uw man religieus actief is en lezingen geeft de kern is van jullie problemen, hij is ook diegene die grotendeels ondergedoken leefde terwijl u bij uw schoonfamilie verbleef (CGVS, p. 19). Dat uw man als ongeschoolde persoon geen studentenvisum kon verkrijgen, is aannemelijk (CGVS, p. 20 en e-mail meester Verstraeten d.d. 13/06/2022). Dat uw man geen toeristenvisum kon krijgen wegens onvoldoende financiële middelen is minder overtuigend. Er dient immers opgemerkt te worden dat behalve uw broer N.A., met wie u het contact reeds lang geleden verbroken hebt, nog twee broers van u in België wonen, dat u tijdens uw studies in België aanvankelijk in het huis van uw broer S. verbleef en dat hij ook uw studies en uw reis naar Pakistan financierde, waaruit blijkt dat minstens de band met uw broer S. goed was in die periode (CGVS, p. 7-8, 12). Als uw man en kinderen daadwerkelijk in acuut levensgevaar waren is het weinig aannemelijk dat uw broer S., die u bijstond, niet bereid was hen te ondersteunen bij een visumaanvraag, door bijvoorbeeld een verbintenis tot tenlasteneming op te stellen, die als een geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen voor een kort verblijf in België kan worden beschouwd, zodat uw man en/of kinderen Pakistan konden verlaten en hier een verzoek om internationale bescherming konden indienen.

Hierboven werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen waarop u uw terugkeervrees baseert. Het CGVS merkt tevens op dat er geenszins kan geconcludeerd dat u louter omwille van de **religieuze activiteiten van uzelf of uw man** een risico op vervolging zou lopen. Zo blijkt dat uw publieke religieuze activiteiten zeer beperkt zijn. U gaf na uw huwelijk soms lezingen van religieuze poëzie aan vrouwen, maar u deed dit niet zo veel en u kon niet aangeven hoe vaak u het deed (CGVS, p. 9). U hebt nooit andere religieuze activiteiten gedaan (CGVS, p. 10). In Pakistan vergezelde u uw man als hij naar religieuze programma's ging, maar na de geboorte van uw kinderen ging u enkel nog mee tijdens muharram (eerste maand van de islamitische kalender). Sinds uw komst naar België gaf u nooit religieuze lezingen (CGVS, p. 20). Uw man zou heel vaak religieuze lezingen gegeven hebben, maar gezien op basis van uw verklaringen en documenten geen geloofwaardige ernstige problemen kunnen vastgesteld worden, kan niet geconcludeerd worden dat u bij terugkeer naar Pakistan louter omwille van de activiteiten van u of uw man een risico op vervolging zou lopen. Dat jullie eerder soms de telefonische boodschap kregen dat er moest gestopt worden met de lezingen is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade beschouwd te kunnen worden (CGVS, p. 16).

Wat betreft uw verwijzing naar de **algemene situatie voor sjiieten** in Pakistan en de door u neergelegde artikels over de algemene situatie, verwijst het CGVS naar het toegevoegde document "COI Focus Pakistan: De sjiitische minderheid" en merkt het CGVS op dat een verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. In Pakistan wonen miljoenen sjiieten, ten aanzien van hen is er geen sprake van een systematische vervolging. De hoedanigheid van sjiiet op zich is onvoldoende om op een gegronde vrees in uw hoofde te kunnen spreken. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont geen persoonlijke vervolging in de

zin van de Vluchtelingenconventie aan. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke (zie supra).

Wat betreft de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw eerste verzoek om internationale bescherming in 2012 dient het volgende opgemerkt te worden. U verklaarde in onderhavig verzoek dat u destijds over alles de waarheid verteld hebt. Dit is weinig overtuigend, zo dient immers vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de lengte van uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Zo verklaarde u tijdens uw onderhoud bij het CGVS in 2013 dat u vijf tot zes maanden in het Verenigd Koninkrijk verbleef (CGVS d.d. 04/07/2013, p. 7), terwijl u tijdens uw onderhoud in 2022 verklaarde dat u er ongeveer twee jaar verbleef, met name van 2010 tot 2012 (CGVS, p. 5). De problemen in Pakistan waarover u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming vertelde waren allemaal waar, zo zei u (CGVS, p. 5). Er dient echter opgemerkt te worden dat dezelfde problemen, gelinkt aan de activiteiten van uw broer K.N.A. als advocaat actief bij sjiitische belangenverenigingen, ook aangehaald werden door deze broer en zijn vrouw bij hun verzoeken om internationale bescherming en dat deze ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS (zie kopie beslissing CGVS K.N.A. X). Deze beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie kopie arrest X van 2 december 2014). Gezien de problemen waarop u zich bij uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden in het verzoek van uw broer, gezien u het verdere verloop van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België niet afwachtte en vrijwillig terugkeerde naar Pakistan in maart 2014, en gezien nergens uit uw verklaringen en documenten in onderhavig verzoek blijkt dat u na terugkeer naar Pakistan problemen hebt gehad gelinkt aan de problemen waarop u uw eerste verzoek baseerde, kan allerm minst geconcludeerd worden dat er in uw hoofde een actuele vrees voor vervolging zou bestaan die verband houdt met de problemen waarop u uw eerste verzoek baseerde.

Wat betreft de **opmerkingen van uw advocaat** in het schrijven d.d. 13/06/2022, kan het volgende opgemerkt worden. De correctie van de foutief genoteerde nationaliteit op p. 1 en de spelling van de naam van uw man op p. 8 worden aanvaard. De opmerkingen betreffende de redenen waarom u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende (p. 16) en waarom uw man Pakistan niet verliet (p. 20) zijn reeds besproken in bovenstaande beoordeling. De overige opmerkingen betreffen slechts verduidelijkingen en toevoegingen die geen enkele impact hebben op bovenstaande beoordeling.

De door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De kopieën van uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit en reisdata, elementen die niet in twijfel getrokken worden in deze beslissing. De huwelijksdocumenten, het registratiedocument van uw kinderen, de kopie van de identiteitskaart van uw man en de familiefoto's hebben enkel betrekking op uw gezinssamenstelling, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. Met betrekking tot de artikels over de algemene situatie in Pakistan, de wetgeving, het Ziyarat Ashura gebed en screenshots van groeperingen op Whatsapp dient opgemerkt te worden dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om een individuele vrees voor vervolging aan te tonen. De kopieën van documenten in verband met uw studies hebben louter betrekking op uw studies in België en de problemen die u had om uw studiekosten te betalen en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw terugkeervrees. De kopieën van het formulier van IOM, uw vroegere paspoort en vroegere oranje kaart hebben betrekking op uw verblijf in België ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming en uw vrijwillige terugkeer naar Pakistan, elementen die niet betwist worden door het CGVS. De foto's van verwondingen aan uw hoofd hebben betrekking op de slagen die u kreeg van uw boer N.A. ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming en houden geen verband met uw huidige verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 12-13). Uw medisch attest, de video's van uw man die lezingen aan het geven is en de kopieën van medische documenten van uw zoon en de brief van het parlamentslid werden hierboven reeds besproken. In het videofragment van 13 seconden dat u neerlegde na uw persoonlijk onderhoud is uw man te zien als een van een twintigtal bijstanders terwijl een andere man aan het spreken is. Uw man is in dit fragment op zijn gsm aan het kijken en komt niet aan het woord. Dit videofragment heeft dan ook geen enkele bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Over het geheel van Pakistaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie **EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021** beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED

werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt.

Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi. Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Punjab en verwijst hierbij naar de sjiitische religie en activiteiten van u en uw man (CGVS, p. 14). U stelt dat u omwille van de religieuze lezingen van uw man gevisieerd wordt door extremistische groeperingen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar de religie en religieuze activiteiten van u en uw man verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van uw religie minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel

48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u sjiit bent en dat uw man religieuze lezingen geeft maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij betoogt dat het medisch attest inderdaad niet aantoont dat zij niet in staat was om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, maar dat dit wel een bewijs vormt van haar problemen in Pakistan en de precaire situatie waarin zij en haar gezin zich nog steeds bevinden. Zij voegt toe dat zij aan een enorme stress lijdt omwille van haar achtergebleven familieleden in Pakistan.

M.b.t. het laattijdig karakter van haar beschermingsverzoek wijst zij erop dat zij de redenen hiervoor heeft overgemaakt als bijkomende opmerkingen. Zij verwijt de commissaris-generaal deze uitleg te hebben afgedaan als een *post factum* verklaring, wat volgens haar in strijd is met artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet. De motieven dienaangaande wijzen er volgens haar op dat de commissaris-generaal er geen rekening mee gehouden heeft. Zij legt verder uit dat zij in een zeer moeilijke situatie verkeerde omdat haar broer haar op straat heeft gezet nadat hij weigerde om haar studies verder te betalen. Omdat ze amper beschikte over een netwerk, heeft zij pas later de nodige stappen kunnen zetten om een advocate te zoeken. Uit de door haar neergelegde stukken zou blijken dat zij wel degelijk stappen heeft gezet om een oplossing te vinden voor haar situatie, zijnde een kopie van haar telefoongeschiedenis met het CAW en het contact met Kortenberg voor de verlenging van haar verblijfskaart.

Betreffende haar vrijwillige terugkeer in 2020 naar Pakistan, wenst zij te benadrukken dat zij er ondergedoken heeft geleefd en dat zij hiervan niemand op de hoogte had gebracht, wat ook is gebleken uit het persoonlijk onderhoud. Ook haar echtgenoot zou maar 2 of 3 dagen op bezoek zijn gekomen, waarna hij is teruggekeerd naar de plaats waar hij ondergedoken was. Zij verwijt de commissaris-generaal uit te gaan van een veronderstelling, waar gemotiveerd wordt dat indien de wereldwijde Covid-19 crisis niet was uitgebroken, zij opnieuw teruggekeerd zou zijn naar Pakistan. Zij benadrukt dat zij het tegendeel verklaard heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud.

M.b.t. de problemen van haar echtgenoot geeft zij aan te volharden in de verklaringen afgelegd aangaande de klacht. Het is niet mogelijk om zich zomaar te gaan informeren naar de klacht die tegen hen werd ingediend. Teneinde te voldoen aan de medewerkingsplicht heeft zij nog getracht om na het persoonlijk onderhoud bijkomende informatie te vergaren en heeft zij de brief van het parlamentslid overgemaakt. Om die brief te bekomen, diende zij een bewijs te geven dat zij in België een beschermingsverzoek had ingediend. Het kan haar niet verweten worden dat ze niet geprobeerd heeft om de problemen van haar echtgenoot te staven. Zij legt verder nog een document neer met links naar YouTube en Facebook video's van haar echtgenoot en een kopie van een medisch attest van haar zoon.

Aangaande de locatie waar haar problemen zijn begonnen, legt zij uit dat het de allereerste keer was dat zij zich er bevond, wat zij ook had aangegeven tijdens het persoonlijk onderhoud. Ondertussen zou ze meer informatie hebben bekomen en te weten zijn gekomen dat het politiekantoor waarnaar zij werd gebracht, het Ugoke Police Station was, gelegen in het district Sialkot. Dat ze hier niet onmiddellijk opkwam tijdens het persoonlijk onderhoud, wijt zij aan haar stress en vermoeidheid, zoals volgens haar ook blijkt uit het medisch attest.

Het is volgens haar niet correct dat haar verweten wordt geen kennis te hebben over de verblijfplaats van haar echtgenoot, nu zij wel degelijk verklaarde dat hij, de laatste keer toen zij met hem sprak, in Lahore was.

Haar echtgenoot zou geen visum hebben kunnen aanvragen omdat hij niet kon aantonen dat hij zijn belangen zou behouden in zijn herkomstland omdat hij geen werkcontract of loonfiches kon voorleggen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus meent verzoekster dat geen rekening gehouden werd met de actuele situatie in Pakistan van Sjiitische moslims. Zij verwijst naar het *Country Policy and Information Note Pakistan: Shia Muslims* van juli 2021 waarin beschreven wordt dat de situatie in Pakistan grimmiger wordt en er onvoldoende overheidsbescherming voorhanden is om dit tegen te gaan. Ook het Pakistan 2021 "*Religious Freedom report*" spreekt volgens haar over aanvallen tegen religieuze minderheden in Pakistan. Zij verwijst nog naar een rapport van International Crisis Group "*A new Era of Sectarian Violence in Pakistan*" van 5 september 2022, een persartikel van Bitter Winter.org en naar een persartikel van ANI News, waaruit volgens haar blijkt dat het geweld tegen sjiitische moslims in Pakistan stijgt en hiermee geen rekening wordt gehouden in de beslissing. Zij meent dat het CGVS zich niet simpelweg kon baseren op een achterhaalde COI Focus zonder rekening te houden met de actuelere situatie van sjiitische minderheid in Pakistan.

Verzoekster geeft aan dat zij foto's neerlegt van haar deelname aan de Iman Hussain processie op 10 Muharram te Brussel.

Vervolgens meent zij dat in de beslissing geen rekening gehouden werd met de huidige humanitaire situatie in Pakistan als gevolg van de extreme overstromingen sinds juni 2022 en verwijst naar een persartikel van UCA News. Zij vervolgt dat ook haar eigen provincie Punjab zwaar getroffen is door deze overstromingen, er verschillende dorpen zijn weggespoeld en de toegang tot het drinkwater en opvang één van de meest prangende noden zijn. Verzoekster verwijst dienaangaande nog naar een rapport van OCHA, een persartikel van NPR en van The National News, naar een rapport van MSF en naar een persartikel van Dawn. Zij geeft aan dat zij verschillende foto's neerlegt die aantonen dat het huis waar haar schoonbroers, schoonzussen en kinderen woonden, helemaal is weggespoeld. Het UNICEF Pakistan Humanitarian Situation Report no. 3 (Floods) van 20 september 2022 schetst volgens haar een somber beeld van de huidige humanitaire situatie in Pakistan. Zij meent dat zij heeft aangetoond dat de huidige situatie in Pakistan wel degelijk zeer uitzonderlijk is en de hoge drempel van het EHRM haalt, wat ook bevestigd zou zijn door de Verenigde Naties.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende nieuwe stukken:

- Overzicht telefoongeschiedenis met CAW;
- Emailverkeer met gemeente Kortenberg;
- Overzicht video's echtgenoot op YouTube en Facebook;
- Medisch attest zoon in Pakistan;
- Foto's verzoekster bij deelname mars 10 Muharram Brussel;
- Foto's huis en regio van verzoekster na overstromingen in Pakistan;
- Country Policy and Information Note Pakistan: Shia Muslims van juli 2021 met weblink;
- International Crisis Group, "*A New Era of Sectarian Violence in Pakistan* », 05/09/2022, met weblink;
- Pakistan International Religious Freedom Report 2021 van 31/05/2022, met weblink;
- Persartikel Bitter Winter, "*Pakistan: Shiites killed in Gigit Baltisan*", 08/08/2022, met weblink;
- Persartikel ANI News, "*Violence against Shia Muslims continues unabated in Pakistan*", 07/03/2022, met weblink ;
- Persartikel UCA News, "*Sectarian violence against Shia Muslims intensifies in Pakistan*", 08/03/2022, met weblink;
- OCHA, *ReliefWeb, Pakistan: Floods - Jul 2022*, met weblink;
- Persartikel NPR, "*A doctor in Punjab province describes relief efforts for Pakistan's floods*", 31/08/2022, met weblink;
- Persartikel The National News, "*Pakistan floods before and after: what Punjab looks like after worst-ever floods*", 31/08/2022, met weblink;
- MSF, "*Five things to know about the devastating floods in Pakistan*", 01/09/2022, met weblink;
- Persartikel Dawn, "*Floods destroyed crops over 0.9m acres in south Punjab*", 03/09/2022, met weblink;
- UNICEF *Pakistan Humanitarian Situation Report No. 3 (Floods)* 20 September 2022, met weblink;
- UNICEF *Pakistan Humanitarian Situation Report No. 4 (Floods)*: 28 September 2022, met weblink ;

- EHRM, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, §§ 42-45 ; EHRM, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013 § 75 en § 92.
- UN News, *Pakistan: More than 6.4 million in 'dire need' after unprecedented floods*, 02/09/2022, met weblink.

3.2. Op 25 oktober 2022 maakt de commissaris-generaal een verweernota over waarbij hij tevens verzoekt tot behandeling via een louter schriftelijke procedure. Bij de verweernota worden volgende nieuwe stukken gevoegd:

- Facebookpagina van K.M.;
- Facebookvideo K.M.;
- YouTubevideo's K.M.

3.3. Op 2 november 2022 verzet verzoekster zich tegen een behandeling via een louter schriftelijke procedure.

3.4. Verzoekster maakt op 4 januari 2023 een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, §1, 2^e alinea van de Vreemdelingenwet waarbij zij volgende nieuwe stukken voegt:

- Attest advocaat Pakistan;
- Kopie originele klacht;
- Attesten ter staving van het feit dat haar echtgenoot ondergedoken leeft;
- Kopie identiteitskaart van schoonbroer;
- Vertaling van YouTube link van video van verzoeksters echtgenoot;
- Persartikel Dawn, *Protest after orator shot dead during majlis*, 03/10/2022, met vermelding weblink.

3.5. Verzoekster maakt op 11 januari 2023 een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, §1, 2^e alinea van de Vreemdelingenwet waarbij zij volgend nieuw stuk voegt:

- Waarom is het reciteren van Ziarat e Ashura belangrijk voor Sjieten

3.6. Op 22 januari 2023 maakt verzoekster een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, §1, 2^e alinea van de Vreemdelingenwet waarbij zij volgende nieuwe stukken voegt:

- CSW, *New Bill makes blasphemy laws more stringent*, 19/01/2023, met weblink;
- The Friday Times, *Pakistan Expands Scope of Draconian Blasphemery Law*, 18/01/2023, met vermelding weblink;
- UCANews, *Minorities worry as Pakistan sharpens blasphemy law*, 19/01/2023, met vermelding weblink;
- De Nederlandse vertaling van een video op een USB stick, waarop volgens haar een video staat van haar echtgenoot die Ziarat-e-Ashura voordraagt.

3.7. Ter terechtzitting legt verzoekster de USB stick neer waarvan zij melding maakte in de aanvullende nota van 11 januari 2023.

3.8. Na het sluiten der debatten legt verzoeksters raadsman aan het onthaal van de Raad een stuk neer dat wordt omschreven als het origineel van de klacht. Gelet op artikel 39/76, §1, 2^e lid van de Vreemdelingenwet wordt dit stuk uit de debatten geweerd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van

de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoekster als geen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Verzoekster erkent in haar verzoekschrift uitdrukkelijk dat het medisch attest inderdaad niet aantoonde dat zij niet in staat was om deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud, waardoor zij de volgende motieven van de commissaris-generaal dienaangaande impliciet bijtreedt: *“Wat betreft het medisch attest dat u neerlegt met betrekking tot uw (mentale) gezondheidstoestand, moet er immers op worden gewezen dat dit document louter vermeldt dat u lijdt aan hoofdpijn, vermoeidheid en depressieve stemming wat volgens u te maken heeft met uw familiale situatie. Het CGVS wijst erop dat uit het attest blijkt dat deze opsomming van symptomen minstens deels gebaseerd is op uw verklaringen en niet op objectieve medische vaststellingen. Uit dit attest kan verder niet blijken dat u omwille van uw (mentale) gezondheidstoestand niet in staat zou zijn om op een zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, noch dat u niet in staat zou zijn om in het kader van uw verzoek om internationale bescherming coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen met betrekking tot de relevante elementen van dit verzoek. Ook uw verklaringen tijdens het onderhoud bij het CGVS met betrekking tot dit attest wijzen hier niet op (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 02/06/2022, hierna CGVS genoemd, p. 13). Er dient tevens opgemerkt te worden dat u ten overstaan van de Dienst*

Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aangaf dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken, ondanks het feit dat u stress hebt: "Nee. Ik ben wel goed, maar ik heb wel stress waarvoor ik medicijnen neem." (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ). Tijdens het onderhoud op het CGVS verklaarde u dat u Metaslaap (volgens toegevoegde informatie een voedingssupplement op basis van plantenextracten, magnesium, B-vitamines en melatonine om het inslapen en doorslapen te bevorderen) en ter voorkoming van migraine Amitriptyline neemt. Dat u een dergelijk voedingssupplement en geneesmiddel neemt, wat u overigens niet staft, volstaat echter niet om te concluderen dat u niet in staat zou zijn om op zelfstandige en functionele wijze aan de procedure deel te nemen en coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Uit het geheel van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat het persoonlijk onderhoud op normale, rustige en vlotte wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen of spanningen kunnen worden afgeleid. U werd bij aanvang van het onderhoud en tijdens het onderhoud gevraagd het aan te geven als er een probleem zou zijn of als u zich niet goed zou voelen (CGVS, p. 1, 13). U begreep de inhoud van de u gestelde vragen goed en kon hierop concrete antwoorden formuleren. Als er een onduidelijkheid was, werd deze meteen uitgeklaard. U kreeg daarnaast uitgebreid de tijd om uw relaas te vertellen. U kreeg tijd om tot rust te komen toen u emotioneel werd, u kon naar het toilet gaan wanneer u wou, er werden u zakdoekjes en water aangeboden toen u hilde, er werden twee pauzes gehouden en u kreeg de mogelijkheid om medicatie tegen hoofdpijn te nemen (CGVS, p. 11, 13, 15, 18). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Het feit dat een dokter in de geneeskunde, zonder hierbij te preciseren op grond van welke onderzoeken hij tot bepaalde vaststellingen is gekomen, louter stelt dat verzoekster lijdt aan hoofdpijn, vermoeidheid en depressieve stemming, is geenszins voldoende om aan te tonen dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om het persoonlijk onderhoud te doorlopen.

Gelet op voorgaande zijn er geen indicaties voorhanden dat verzoekster bepaalde procedurele noden ten onrechte niet zouden zijn toegekend.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoekster kan worden samengevat als volgt. Verzoekster vreest bij terugkeer naar Pakistan gedood te worden door extremistische organisaties die eerder haar man bedreigd hadden. Ze worden bedreigd omdat zowel zij als haar man religieuze lezingen geven tijdens sjiitische bijeenkomsten.

Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal aan verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Ten eerste wordt erop gewezen dat haar beschermingsverzoek laattijdig werd ingediend en dat verzoekster vrijwillig terugkeerde naar Pakistan in 2020, wat de algemene geloofwaardigheid inzake haar nood aan bescherming ondermijnt

Ten tweede worden haar vermeende problemen alsook die van haar man niet aannemelijk geacht gelet op volgende vaststellingen:

i) Verzoekster legt geen documenten neer met betrekking tot de klacht naar aanleiding waarvan zijzelf en haar man gearresteerd zouden zijn, geeft geen informatie over de inhoud van de klacht of van de persoon die de klacht heeft ingediend, stelt geen kopie te hebben ontvangen en de kopie van een brief van een parlamentslid heeft geen objectieve bewijswaarde en kan niet dienen als bewijs van haar arrestatie;

ii) Verzoekster toont niet aan dat de spraakachterstand van haar zoontje het gevolg is van een schop die hij kreeg op het moment van hun arrestatie;

iii) Verzoeksters verklaringen over de locatie waar de problemen zijn begonnen zijn zeer vaag en de wijze waarop de belagers zich zouden hebben gedragen, wordt geenszins aannemelijk geacht;

iv) Verzoeksters verklaringen m.b.t. de verblijfplaats van haar man doen vermoeden dat zij geen volledig zicht biedt op zijn actuele doen en laten en verblijfplaats, wat de geloofwaardigheid van zijn onderduiking aantast. Ook het gegeven dat haar man in Pakistan zou zijn gebleven, tast de geloofwaardigheid van hun vermeende problemen aan.

v) Verzoekster toont niet aan dat zij louter omwille van de religieuze activiteiten van haarzelf of van haar man een risico op vervolging zou lopen nu haar publieke religieuze activiteiten zeer beperkt zijn, zij nooit andere religieuze activiteiten heeft gedaan en zij sedert haar aankomst in België nooit religieuze lezingen heeft gegeven;

Ten derde oordeelt de commissaris-generaal dat er geen sprake is van een systematische vervolging van sjiïeten in Pakistan en dat dit allerm minst geconcludeerd kan worden.

Ten vierde wordt geoordeeld dat er in hoofde van verzoekster een actuele vrees voor vervolging zou bestaan die verband houdt met de problemen waarop zij zich in het kader van haar eerste beschermingsverzoek heeft gebaseerd nu die problemen gelinkt zijn met haar broer, wiens asielverzoek werd afgewezen.

Ten vijfde wordt gemotiveerd dat de opmerkingen van verzoeksters advocaat deels eerder werden besproken en deels toevoegingen zijn die geen impact hebben op bovenstaande beoordeling.

Tenslotte licht de commissaris-generaal toe dat de door verzoekster neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen doen ombuigen.

4.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag bestaat.

4.4.3. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij meent dat het neergelegde medisch attest (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3) waarin haar mentale gezondheidstoestand wordt beschreven, in aanmerking dient te worden genomen als bewijs van de problemen die ze heeft gekend in Pakistan en van de preciaire situatie waarin zij en haar gezin zich bevinden. In het medisch attest leest de Raad dat dokter W.K. op 25 mei 2022 verklaart dat verzoekster *“lijdt aan hoofdpijn, vermoeidheid en depressieve stemming die volgens haar te maken hebben met haar familiale situatie”*.

Het medisch attest volstaat niet om aan te tonen dat verzoeksters verklaringen afgelegd in het kader van haar beschermingsverzoek, zouden berusten op de waarheid. Het vormt geenszins een sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen/aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Hierbij dient te worden aangestipt dat verzoekster zelf heeft aangegeven dat haar medische problemen voortkomen uit haar familiale situatie en wordt er geen link gegeven met de gebeurtenissen in haar herkomstland. Bovendien blijkt uit wat hierna volgt genoegzaam dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoekster ten berde gebrachte asielrelaas, waardoor aldus niet kan worden aangenomen dat zij de in het medische attest aangehaalde aandoeningen zou hebben opgelopen in de door haar geschetste omstandigheden. Uit het attest kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters medische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten.

4.4.4. De Raad oordeelt vervolgens dat verzoeksters zeer laattijdige asielaanvraag geenszins overeenstemt met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn/haar leven zijn/haar land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Waar verzoekster de commissaris-generaal verwijt geen rekening gehouden te hebben met haar specifieke omstandigheden, namelijk het feit dat haar broer bij wie ze hier verbleef, haar niet langer wilde ondersteunen en bij het verzoekschrift stukken toevoegt om aan te tonen dat zij wel degelijk stappen heeft gezet om een oplossing te zoeken voor haar verblijfssituatie in België - met name een kopie van haar telefoongeschiedenis met het CAW te Leuven van april - mei 2021 (stuk 3) en mailverkeer van september - oktober 2021 tussen enerzijds de sociaal werkster die verzoekster bijstond en verzoekster zelf en anderzijds de studietrajectbegeleider van de VUB en de gemeente Kortenberg in verband met de herinschrijving van verzoekster aan de VUB en de verlenging van haar verblijfskaart (stuk 4) - en zij in een kwetsbare situatie verkeert en niet hoog opgeleid is waardoor van haar niet kan verwacht worden dat zij onmiddellijk een beschermingsverzoek indient, kan zij geen gelijk worden gegeven en is zij niet in staat voorgaande vaststelling te ontcrachten.

Verzoeksters legaal verblijf in België op basis van haar studie, heeft immers geenszins tot gevolg dat zij niet in de mogelijkheid was om een beschermingsverzoek bij de Belgische autoriteiten in te dienen. Bovendien vormt haar eerder legaal verblijf geen enkele verschoningsgrond voor het niet tijdig indienen van haar verzoek om internationale bescherming. Dit geldt des te meer nu verzoeksters visum reeds verlopen was in september 2021 en vervolgens nog 4 maanden wachtte vooraleer huidig verzoek in te

dienen. Dat zij niet op de hoogte was van de mogelijkheid om een beschermingsverzoek in te dienen overtuigt allerminst nu zij reeds in 2012 een beschermingsverzoek had ingediend.

De neergelegde stukken doen geen afbreuk aan deze conclusie. Stuk 3 toont enkel aan dat er een telefonische oproep is geweest, maar geeft geen enkel zicht op de inhoud ervan noch van de effectieve gesprekspartners. Stuk 4 betreft een uitwisseling van e-mails waaruit blijkt dat verzoekster in oktober 2021 informatie heeft ingewonnen omtrent het verkrijgen van een single permit en er heen en weer werd gemaïld omtrent de verlenging van haar verblijf als student. De Raad stelt vast dat blijkens die e-mails verzoekster in staat was om zich te informeren en dit zowel in de Nederlandse als de Engelse taal en te communiceren met de desbetreffende diensten waardoor zij allerminst dienstig kan voorhouden als zou zij amper over een netwerk hebben beschikt en daardoor niet geweten hebben dat zij een beschermingsverzoek kon indienen. De Raad herhaalt dat dergelijke e-mails geen verschuiving bieden voor het niet indienen van een beschermingsverzoek. Ook uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een goede kennis heeft van de Engelse taal, dat zij haar visumaanvraag in 2018 onderbouwde met een verwijzing naar de hogere studies die zij heeft gevolgd in Pakistan (AD CGVS, landeninformatie, stuk 7) en dat zij vele studenten kent die in België studeren, waardoor zij aldus niet dienstig kan beweren als zou zij omwille van haar beperkte opleiding en beperkt netwerk niet weten welke stappen zij diende te ondernemen in België.

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en meer dan twee jaar wachtte na haar aankomst in België alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor haar algehele geloofwaardigheid. De motieven in de bestreden beslissing dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig en worden integraal bijgetreden door de Raad: *“Zo dient vooreerst gewezen te worden op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming, waardoor uw algemene geloofwaardigheid inzake uw beweerde nood aan bescherming reeds initieel wordt ondermijnd. Uit uw verklaringen en de kopie van uw paspoort blijkt dat u op 4 september 2019 Pakistan verliet en de volgende dag in België aankwam (CGVS, p. 6). U diende echter pas op 24 januari 2022 onderhavig verzoek om internationale bescherming in. Gevraagd waarom u dit pas in 2022 deed, zei u dat u eerst van plan was te studeren, daarna een job te vinden en dan uw man en kinderen naar hier te laten komen (CGVS, p. 16). Hoewel u sinds september 2021 illegaal in België verbleef wachtte u ook dan nog enige tijd alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, naar eigen zeggen omdat u een job probeerde te vinden om zo uw verblijfskaart te verlengen (CGVS, p. 11, 16). U verklaarde dat u niet wist dat het mogelijk is om tegelijk te studeren of een job te zoeken en bescherming te vragen en u hebt zich niet geïnformeerd daarover (CGVS, p. 16). Nochtans kan verwacht worden, dat u, een hoogopgeleide vrouw die eerder al geruime tijd buiten haar land van herkomst verbleef, die zowel het Engels als het Nederlands machtig is en die op de hoogte was van het bestaan van beschermingsprocedures gezien uw eerdere verzoek, voldoende zelfredzaam was om relevante informatie in te winnen (CGVS, p. 16). In de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat u bij uw broer woonde, dat hij u niet toeliet te werken tijdens uw studies, dat u bang was bij uw broer en niet wist welke stappen u kon ondernemen (e-mail meester Verstraeten d.d. 13/06/2022). Dit zijn echter louter post factum beweringen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het feit dat uw broer u niet toeliet om te werken tijdens uw studies geenszins verklaart waarom u zich niet informeerde over de beschermingsprocedure in België. Van iemand die beweert een vrees voor vervolging te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier dan nog meerdere jaren mee wachtte alvorens in 2022, enkele maanden nadat uw legale verblijf in België niet verlengd werd omdat u de kosten van uw studies niet betaald had, wijst erop dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming. Hoewel uw vertrek naar België in 2019 plaats had na de vermeende problemen in Pakistan blijkt overigens duidelijk uit uw verklaringen en documenten dat u uw vertrek naar België reeds geruime tijd voor de vermeende problemen plande, waardoor uw bewering dat u naar het buitenland vluchtte niet overeind blijft (e-mail meester Verstraeten d.d. 13/06/2022). U verklaarde dat u eind 2018 besloot in het buitenland te studeren en met de aanvraag voor een studentervisum begon (CGVS, p. 11). Uit de kopie van uw visumdossier die het CGVS bekwam (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat u zelfs nog vroeger stappen zette, zo kreeg u reeds in juli 2018 een voorwaardelijke acceptatiebrief van de Vrije Universiteit Brussel en diende u diezelfde maand een visumaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Het lijkt er dan ook op dat u heden, nadat u uw legaal verblijfsrecht omwille van studies in België verloor, alle mogelijke middelen aanwendt*

om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.” Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden als zou niet geoordeeld mogen worden dat verklaringen die gegeven worden na het persoonlijk onderhoud ter verschoning van haar laattijdig beschermingsverzoek afgedaan mogen worden als *post-factum* verklaringen. Zoals de commissaris-generaal terecht motiveert, toont verzoekster niet aan dat het feit dat haar broer haar financieel niet meer kon ondersteunen om haar studies verder te zetten in België, haar zou verhinderd hebben om een beschermingsverzoek in te dienen. Bovendien heeft verzoekster niets in te brengen tegen de vaststelling dat zij haar reis naar België reeds geruime tijd had gepland. Zij diende immers al op 26 juli 2018 een visumaanvraag in en kreeg reeds in juli 2018 een voorwaardelijke acceptatiebrief van de Vrije Universiteit Brussel (AD CGVS, landeninformatie, stuk 7). Gelet op voorgaande kan ook haar verantwoording zoals weergegeven door haar raadsman in de opmerkingen na het persoonlijk onderhoud, namelijk dat zij naar het buitenland “gevlucht” zou zijn, evenmin overeind blijven.

4.4.5. De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij waar geoordeeld wordt dat de vrijwillige terugkeer van verzoekster naar Pakistan in 2020, terwijl zij haar beschermingsverzoek stoelt op gebeurtenissen die hiervoor hebben plaatsgevonden en die gestart zijn in februari 2019 (CGVS verhoor, p. 16), de ernst van haar vermeende vrees ten stelligste ondermijnt. Bovendien verklaarde verzoekster geen problemen te hebben gekend tijdens haar verblijf bij haar schoonfamilie in Surbana (CGVS verhoor, p. 7).

Waar zij haar terugkeer tracht te minimaliseren, stellende dat ze daar ondergedoken leefde en dat behalve haar familie, niemand op de hoogte was van haar terugkeer en zij stiekem terugkeerde enkel om haar kinderen te zien (CGVS verhoor, p. 12), overtuigt zij allerminst. Immers, zoals de commissaris-generaal terecht toelicht, verbleef verzoekster toen bij haar schoonfamilie in Surbana (CGVS verhoor, p. 7), waar zij voor haar vertrek uit Pakistan in 2019 ook al had verbleven namelijk van 2018 tot september 2019 (CGVS verhoor, p. 6), en waar zij aldus makkelijk gevonden kon worden. Dit geldt des te meer nu verzoekster, op de vraag of zij ooit overwogen hadden om ergens anders in Pakistan te gaan wonen waar ze hen niet kenden, antwoordde dat ze “*zullen te weten komen waar we ook gaan*” (CGVS verhoor, p. 20). Dat verzoekster aldus stilletjes en zonder opgemerkt te kunnen worden is teruggekeerd naar Pakistan, strookt niet met voorgaande verklaring. Door in het verzoekschrift nog te herhalen dat zij verklaard heeft dat zij in de veronderstelling dat er geen covid-pandemie zou zijn uitgebroken na haar aankomst in België in maart 2020, nadien niet meer zou zijn teruggekeerd naar Pakistan, werpt zij geen ander licht op de opmerkelijke vaststelling dat zij naar haar herkomstland is teruggekeerd nadat de gebeurtenissen waarvoor zij haar herkomstland zou zijn ontvlucht, zich reeds hadden voorgedaan.

Verzoeksters vrijwillige terugkeer naar Pakistan ondermijnt wel degelijk op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging. De motieven dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: “*De vaststelling dat u in 2020 vrijwillig terugkeerde naar Pakistan om uw kinderen te zien tast de geloofwaardigheid inzake uw beweerde nood aan bescherming verder aan. Uit uw verklaringen en de kopie van uw paspoort blijkt dat u van 24 januari tot 2 maart 2020 in Pakistan verbleef (CGVS, p. 6-7). U verbleef toen bij uw schoonfamilie in Surbana, zo zei u (CGVS, p. 7). U had geen problemen bij uw terugkeer naar Pakistan in 2020, naar eigen zeggen omdat niemand er weet van had (CGVS, p. 7). Dat u het risico nam om vanuit België, waar u in veilige omstandigheden legaal verbleef, op familiebezoek naar Pakistan te gaan om gedurende een maand bij uw schoonfamilie in Surbana te verblijven, waar u voor uw vertrek uit Pakistan in 2019 ook al verbleven had en waar u makkelijk gevonden kon worden, ondermijnt echter uw terugkeervrees totaal. Gevraagd waarom u na 2020 niet meer terugkeerde naar Pakistan, verklaarde u voorts dat u niet meer terugkeerde omdat u problemen had en uw leven in gevaar was (CGVS, p. 12). Uit uw verklaringen blijken echter geen nieuwe of verdere problemen in uw hoofd in die periode en er dient op gewezen te worden dat u ook na de terugkeer van uw familiebezoek nog bijna twee jaar talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Er dient voorts op gewezen te worden dat kort na uw terugkeer naar België in maart 2020 de coronacrisis wereldwijd uitbrak, waardoor niet-essentiële internationale reizen gedurende lange tijd onmogelijk of minstens ernstig beperkt waren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw broer uw reis naar Pakistan in 2020 betaald had voor u en dat hij later uw studiekosten niet meer betaalde omdat hij financiële problemen had door corona, waardoor aangenomen kan worden dat hij ook geen geld meer had om uw eventuele latere reizen te betalen (CGVS, p. 12). Uw beweringen dat u niet meer terugkeerde naar Pakistan omdat uw leven in gevaar was en dat de reisbeperkingen en de financiële situatie van uw broer geen factoren waren die meespeelden zijn dan ook weinig overtuigend.*”

4.4.6. Vervolgens oordeelt de Raad dat de commissaris-generaal op goede gronden geen geloof hecht aan de problemen die zij en haar man in Pakistan zouden hebben gekend omwille van de lezingen die zij

er zouden hebben gehouden. De Raad stelt vast dat het uitermate opmerkelijk is dat verzoekster enerzijds aangeeft dat haar problemen zijn begonnen sedert de aanklacht in februari 2019, op de dag waarop zij gearresteerd werden en zij die dag nooit meer zal vergeten (CGVS verhoor, p. 16), maar anderzijds niet in staat was om enige informatie te geven nu zij verder aangaf dat ze geen kopie van de klacht kregen en dat ze niet weten wie de aanklacht indiende en wat de inhoud ervan was (CGVS verhoor, p. 16). Ze lichtte zelfs toe dat ze niet geprobeerd hebben zich te informeren en er niet aan wilden denken (CGVS verhoor, p. 18). Dergelijke opmerkelijke desinteresse in datgene wat volgens haar de aanleiding was voor al haar vermeende problemen en aan de oorsprong ligt van haar beschermingsverzoek, ondermijnt ten stelligste de geloofwaardigheid van haar relaas en de ernst van haar vermeende vrees. Bovendien wordt door de commissaris-generaal op goede gronden toegelicht dat verzoeksters verklaringen omtrent het gebrek aan documenten m.b.t. de aanklacht, geen steun vinden in de informatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier en waaruit blijkt dat zowel de beklaagde als derde partijen zoals een advocaat een gecertificeerde fotokopie van het 'first Information Report kunnen verkrijgen op de rechtbank (AD CGVS, landeninformatie, COI Focus, Pakistan First Information Report, 17 februari 2016, p. 5-6). Dat verzoekster nooit stappen heeft gezet om een kopie te verkrijgen en dit ondanks het feit dat zij nog een jaar na die aanklacht is blijven wonen in Pakistan, zet de geloofwaardigheid ervan ten stelligste op de helling. De ongeloofwaardigheid wordt nog meer kracht bijgezet door het feit dat verzoekster ter staving hiervan en van het feit dat haar schoonbroer geholpen zou hebben om haar en haar man vrij te krijgen, een kopie van een brief van een parlementslid voegt dat werd opgesteld op datum van 11 juni 2022, zijnde meer dan drie jaar na de vermeende aanklacht en arrestatie (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 21). Het is des te opmerkelijker dat verzoekster de inhoud ervan niet lijkt te kennen, nu in de desbetreffende brief de naam van het politiekantoor wordt vermeld, terwijl verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud niet kon zeggen wat de naam is van het politiekantoor omdat zij in shock was en verklaarde geen weet te hebben van wie de politici konden zijn die haar schoonbroer had gecontacteerd om hun vrijlating te bekomen (CGVS verhoor, p. 17). Van een verzoeker om internationale bescherming kan redelijkerwijze worden verwacht de inhoud te kennen van de documenten die hij voorlegt ter staving van zijn asielaanvraag. Dat verzoekster hiervan klaarblijkelijk geen kennis heeft, terwijl de brief nochtans werd opgesteld in de Engelse taal en verzoekster hiervan een zeer goede kennis heeft (zie *supra*) doet de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van de inhoud van de desbetreffende brief. Bovendien betreft het slechts een kopie en getuigt het zoals reeds opgemerkt van een louter gesolliciteerd karakter waarvan de authenticiteit niet kan worden geverifieerd. De volgende motieven zijn pertinent en draagkrachtig en worden door verzoekster niet weerlegd: *“Er dient voorts opgemerkt te worden dat u de problemen van u en uw man geenszins op overtuigende wijze staaft. Hoewel jullie gearresteerd zouden zijn op basis van een klacht, legde u geen documenten neer met betrekking tot deze klacht (CGVS, p. 16). U kent de inhoud van de klacht niet, u weet niet wie de klacht indiende en jullie verkregen geen kopie van de klacht, zo zei u (CGVS, p. 16). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) dat zowel de beklaagde als derde partijen zoals een advocaat een gecertificeerde fotokopie van een FIR (First Information Report) kunnen verkrijgen op de rechtbank. U hebt echter nooit geprobeerd om u te informeren over de klacht en u weet niet of de politie of de rechtbank verder nog iets ondernomen heeft met betrekking tot die klacht (CGVS, p. 17, 18). Dat u nooit stappen hebt gezet om hetzij zelf, hetzij via derden een kopie te verkrijgen van de klacht of u te informeren over de klacht die het kernelement vormt van uw asielrelaas – u noemt de aanklacht immers “het grootste probleem”, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig aan (CGVS, p. 16). U hebt voorts geen enkel officieel document ter staving van uw beweerde arrestatie of vrijlating. Uw bewering dat ze niets gegeven hebben, is weinig overtuigend (CGVS, p. 18). Het enige document dat u neerlegde ter staving van jullie arrestatie is een kopie van een brief van parlementslid Mehar Irshad Ahmad Khan Sial, die op vraag van uw schoonbroer zou geholpen hebben om jullie vrij te krijgen. Er dient echter opgemerkt te worden dat dit document geen objectieve bewijswaarde heeft. Zo dient vooreerst vermeld worden dat het document een kopie is, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert. Het CGVS stelt voorts vast dat het document een gesolliciteerd karakter vertoont, het werd immers opgesteld op 11 juni 2022, na uw persoonlijk onderhoud en in functie van uw verzoek om internationale bescherming. Het is overigens opvallend dat u er na uw onderhoud in slaagde dit document neer te leggen terwijl u tijdens uw onderhoud zelfs niet wist welke politici hielpen om jullie vrij te krijgen (CGVS, p. 15, 17).”* Door in het verzoekschrift nog toe te voegen dat zij nu pas meer informatie heeft bekomen van het politiekantoor waarnaar zij werd overgebracht en er hier niet onmiddellijk, wegens stress en vermoeidheid, opkwam tijdens het persoonlijk onderhoud, zoals zou blijken uit het medisch attest, verwijst de Raad nog naar wat uiteengezet werd *supra*, namelijk dat er geen elementen voorhanden zijn om te besluiten dat haar cognitieve vermogen zodanig was aangetast dat zij niet in staat was om antwoorden te formuleren op de haar gestelde vragen door de protection officer. Waar zij verder nog volhardt in de problemen van haar echtgenoot en in de verklaringen afgelegd aangaande de klacht, dient opgemerkt dat het louter volharden en bevestigen van datgene wat verklaard

is tijdens het persoonlijk onderhoud, niet van die aard is afbreuk te doen aan de pertinente motieven dienaangaande in de bestreden beslissing.

Dat verzoekster plots bij aanvullende nota van 4 januari 2023 in staat is om een kopie van een klacht neer te leggen waarvan zij stelt dat zij uiteindelijk haar schoonbroer N.M. in Pakistan heeft gecontacteerd, die op zijn beurt de heer M.I. heeft gecontacteerd, die op zijn beurt dan weer haar advocaat had gecontacteerd, die dan uiteindelijk de klacht heeft kunnen bekomen, doet geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen. De Raad acht het uiterst opmerkelijk dat verzoekster nooit melding heeft gemaakt van een advocaat, maar tijdens haar verhoor nog aangaf dat zij bij hun vrijlating geholpen werden door politici, waarna zij preciseerde dat zij denkt dat haar schoonbroer smeergeld heeft moeten betalen om hen vrij te krijgen (CGVS verhoor, p. 17).

De brief die haar advocaat (stuk 1 gevoegd bij de aanvullende nota van 4/1/2023) op 20 oktober 2022 zou hebben opgesteld, stellende dat hij een kopie van de aanklacht heeft bekomen in het politiestation Ugoki, betreft niet alleen slechts een verklaring op eer die niet op zijn waarachtigheid kan worden getoetst, maar bevat ook geen enkele informatie omtrent de omstandigheden naar aanleiding waarvan een aanklacht zou zijn opgesteld. Er kan zelfs niet uit worden afgeleid welke aanklacht precies bedoeld wordt en wat de link is met de vervolgingsfeiten waarvan verzoekster melding maakt.

Wat betreft de kopie van de klacht zelf, gevoegd als stuk 2 bij de aanvullende nota, is het opmerkelijk dat verzoekster ten tijde van haar persoonlijk onderhoud nog aangaf dat ze niet weet wie die aanklacht heeft ingediend en wat de inhoud ervan was en dat ze zelfs niet weet dat er een officiële FIR bestaat (CGVS verhoor, p. 17). Verzoekster brengt bovendien geen stukken bij waaruit kan blijken dat de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie in verband met de hoge graad van corruptie waarbij allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden en het publiceren van valse berichtgeving in de geschreven en elektronische pers in Pakistan (AD CGVS, landeninformatie) onjuist of achterhaald is. Dat de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bijzonder relatief is, samen genomen met het feit dat de verklaringen van verzoekster, die geen enkele informatie kon geven terwijl haar hieromtrent meerdere vragen werden gesteld, maakt dat voormelde stukken 1 en 2 gevoegd bij de aanvullende nota niet van dien aard zijn om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas. De Raad stelt nog vast dat in de COI Focus *“Pakistan. First Information Report”* van 17 februari 2016 beschreven wordt dat het voorgedrukt informatiekader dat op een FIR staat uit zes kolommen bestaat en dat in de zesde kolom het “vertrek van datum en tijd van het politiebureau” dient te worden vermeld. In het door verzoekster neergelegde document werd weliswaar die kolom ook opgenomen maar staat ernaast geen melding van die datum noch van het uur, doch staat er vermeld “speciaal rapport”. Dat de door verzoekster voorgelegde FIR niet aan de vormvereisten zoals omschreven in voormelde COI Focus voldoet, in samenhang met de vaststelling dat uit de COI Focus *“Pakistan. Corruptie en documentenfraude blijkt dat allerhande Pakistaanse documenten wegens de hoge graad van corruptie eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, maakt dan ook dat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht.*

Ook de overige motieven die betrekking hebben op het ongeloofwaardig bevonden relaas van verzoekster, worden mede bij gebrek aan dienstig verweer integraal overgenomen door de Raad: *“U verklaarde dat uw zontje A. op het moment van jullie arrestatie een schop kreeg en dat hij sindsdien niet meer kan praten (CGVS, p. 13, 15). De dokter raadde spraaktherapie aan, maar hij moet zich verplaatsen hiervoor en riskeert onderweg vermoord te worden, zo zei u. U legde kopieën van medische documenten ter staving van de medische problemen van uw zoon neer. Er dient echter opgemerkt te worden dat uit deze documenten blijkt dat de diagnose van autisme gesteld werd. Nergens in deze documenten wordt aangegeven dat de symptomen van uw zontje (onder meer vertraagde spraakontwikkeling, slechte socialisatie, brabbeltaal, hyperactiviteit en agressief gedrag) het gevolg zijn van een schop of trauma. Het CGVS heeft begrip voor de moeilijkheden die de toestand van uw zontje met zich meebrengt, maar er kan op basis van de documenten geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat zijn spraakachterstand het gevolg is van een schop die hij kreeg op het moment van jullie arrestatie.*

Er dient tevens opgemerkt te worden dat uw verklaringen over de locatie waar jullie problemen begonnen bijzonder vaag zijn. U verklaarde dat jullie gearresteerd werden in het huis van een vriend van uw man in de buurt van Sialkot, maar u herinnert zich de naam van het dorp niet meer. Na jullie arrestatie zijn jullie naar een politiekantoor gebracht, maar ook de naam van die locatie herinnert u zich niet (CGVS, p. 17). Gezien de grote impact van deze gebeurtenis op uw leven is het opmerkelijk dat u zich de plaatsnamen niet herinnert.

U bent zelf nooit bedreigd, maar u verklaarde dat uw man telefonisch bedreigd werd, dat die personen zeiden dat ze wisten dat u en jullie kinderen thuis waren en dat ze de hele familie, u en jullie kinderen inclusief, zouden vermoorden (CGVS, p. 19). Desondanks zijn deze personen nooit naar jullie huis gekomen (CGVS, p. 19). Gevraagd waarom ze dit niet deden, meende u dat ze jullie eerst mentaal aan het folteren waren en dat ze jullie later pas zouden vermoorden (CGVS, p. 19). Het houdt echter weinig steek dat jullie belagers u en uw kinderen wisten wonen maar geen actie ondernamen tegen jullie, ondanks het feit dat u nog maanden in Pakistan verbleef. Ook na uw vertrek uit uw land gebeurde er niets met uw kinderen, die nochtans bij uw schoonzus in het dorp van herkomst van uw man verblijven en aldus makkelijk gevonden zouden kunnen worden (CGVS, p. 19). Dat uw kinderen naar uw zeggen zelfs thuis niet veilig zijn staat dan weer in schril contrast met uw familiebezoek aan hen in 2020 (CGVS, p. 20). Als uw belagers daadwerkelijk ermee bedreigd hebben jullie hele familie te vermoorden en ze alles kunnen doen als ze het willen, zoals u zei, is het geenszins aannemelijk dat u in 2020 het risico nam om terug te keren naar Pakistan en ruim een maand bij uw schoonfamilie te verblijven.

Bepaalde verklaringen met betrekking tot uw man tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan. Zo is het opmerkelijk dat u tijdens uw verblijf in Pakistan niets te weten kwam over zijn verblijfplaats (CGVS, p. 7). U hebt uw man toen nochtans gezien, hij kwam immers voor enkele dagen naar Surbana (CGVS, p. 7). Gevraagd waar hij de rest van de tijd verbleef, zei u dat hij terugging naar de plaats waar hij onderdook, maar u hebt hem zelfs niet gevraagd waar dit precies was (CGVS, p. 7). Dat iemand u zou dwingen zijn verblijfplaats te onthullen verklaart uw onwetendheid niet afdoende, uw man zou immers wel enige indicatie kunnen geven met betrekking tot zijn verblijfplaats zonder zijn precieze adres te onthullen. Het is tevens frappant dat u geen idee hebt waarvan uw man nu financieel leeft (CGVS, p. 8). Dit alles doet vermoeden dat u geen volledig zicht biedt op het actuele doen en laten van uw man en zijn verblijfplaats, wat de geloofwaardigheid van zijn onderduiking aantast.

U legde een viertal video's van lezingen van uw man neer en u verklaarde dat hij daarin sterke woorden gebruikt waartegen anderen bezwaar hebben (CGVS, p. 9-10). Vooreerst dient opgemerkt te worden aan privé-video's geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Zelfs indien deze video's authentiek zijn dient opgemerkt te worden dat deze niet volstaan om op een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde te wijzen gezien de video's hoogstens een indicatie geven met betrekking tot de religieuze activiteiten van uw man. U zei dat dergelijke video's gedeeld worden op groepen op Facebook en Whatsapp om haat te verspreiden tegen sjiieten (CGVS, p. 10). Gevraagd of er video's van uw man op Facebook of andere publieke websites staan, verklaarde u niemand te kennen die dergelijke video's maakt of doorstuurt (CGVS, p. 10). "Ze zouden wel online staan", zei u, maar u hebt die video's niet proberen zoeken omdat u naar eigen zeggen niet zoveel tijd hebt (CGVS, p. 10). Het CGVS wijst echter op uw medewerkingsplicht en merkt op dat u blijkbaar wel voldoende tijd had om een groot aantal artikels over de algemene situatie in Pakistan en een aantal extremistische groepen op sociale media op te zoeken op het internet (zie door u neergelegde artikels en screenshots). Een gebrek aan tijd kan dan ook onmogelijk verschonen dat u de moeite niet deed om online op zoek te gaan naar informatie ter staving van uw eigen, persoonlijke asielrelaas.

De vaststelling dat u Pakistan verliet en dat uw man in het land bleef tast de geloofwaardigheid van de vermeende problemen verder aan. U verklaarde nochtans dat het feit dat uw man religieus actief is en lezingen geeft de kern is van jullie problemen, hij is ook diegene die grotendeels ondergedoken leefde terwijl u bij uw schoonfamilie verbleef (CGVS, p. 19). Dat uw man als ongeschoolde persoon geen studentervisum kon verkrijgen, is aannemelijk (CGVS, p. 20 en e-mail meester Verstraeten d.d. 13/06/2022). Dat uw man geen toeristervisum kon krijgen wegens onvoldoende financiële middelen is minder overtuigend. Er dient immers opgemerkt te worden dat behalve uw broer N.A., met wie u het contact reeds lang geleden verbroken hebt, nog twee broers van u in België wonen, dat u tijdens uw studies in België aanvankelijk in het huis van uw broer S. verbleef en dat hij ook uw studies en uw reis naar Pakistan financierde, waaruit blijkt dat minstens de band met uw broer S. goed was in die periode (CGVS, p. 7-8, 12). Als uw man en kinderen daadwerkelijk in acuut levensgevaar waren is het weinig aannemelijk dat uw broer S., die u bijstond, niet bereid was hen te ondersteunen bij een visumaanvraag, door bijvoorbeeld een verbintenis tot tenlasteneming op te stellen, die als een geldig bewijs van voldoende bestaansmiddelen voor een kort verblijf in België kan worden beschouwd, zodat uw man en/of kinderen Pakistan konden verlaten en hier een verzoek om internationale bescherming konden indienen.

Hierboven werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen waarop u uw terugkeervrees baseert. Het CGVS merkt tevens op dat er geenszins kan geconcludeerd dat u louter omwille van de religieuze activiteiten van uzelf of uw man een risico op vervolging zou lopen. Zo blijkt dat uw publieke religieuze activiteiten zeer beperkt zijn. U gaf na uw huwelijk soms lezingen van religieuze poëzie aan vrouwen, maar u deed dit niet zo veel en u kon niet aangeven hoe vaak u het deed (CGVS, p. 9). U hebt nooit andere religieuze activiteiten gedaan (CGVS, p. 10). In Pakistan vergezelde u uw man als hij naar religieuze programma's ging, maar na de geboorte van uw kinderen ging u enkel nog

mee tijdens muharram (eerste maand van de islamitische kalender). Sinds uw komst naar België gaf u nooit religieuze lezingen (CGVS, p. 20). Uw man zou heel vaak religieuze lezingen gegeven hebben, maar gezien op basis van uw verklaringen en documenten geen geloofwaardige ernstige problemen kunnen vastgesteld worden, kan niet geconcludeerd worden dat u bij terugkeer naar Pakistan louter omwille van de activiteiten van u of uw man een risico op vervolging zou lopen. Dat jullie eerder soms de telefonische boodschap kregen dat er moest gestopt worden met de lezingen is onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade beschouwd te kunnen worden (CGVS, p. 16).

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene situatie voor sjiieten in Pakistan en de door u neergelegde artikels over de algemene situatie, verwijst het CGVS naar het toegevoegde document "COI Focus Pakistan: De sjiitische minderheid" en merkt het CGVS op dat een verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. In Pakistan wonen miljoenen sjiieten, ten aanzien van hen is er geen sprake van een systematische vervolging. De hoedanigheid van sjiiet op zich is onvoldoende om op een gegronde vrees in uw hoofde te kunnen spreken. Ieder dossier wordt immers onderzocht en beoordeeld op individuele basis. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke (zie supra).

Wat betreft de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot uw eerste verzoek om internationale bescherming in 2012 dient het volgende opgemerkt te worden. U verklaarde in onderhavig verzoek dat u destijds over alles de waarheid verteld hebt. Dit is weinig overtuigend, zo dient immers vastgesteld te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de lengte van uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk. Zo verklaarde u tijdens uw onderhoud bij het CGVS in 2013 dat u vijf tot zes maanden in het Verenigd Koninkrijk verbleef (CGVS d.d. 04/07/2013, p. 7), terwijl u tijdens uw onderhoud in 2022 verklaarde dat u er ongeveer twee jaar verbleef, met name van 2010 tot 2012 (CGVS, p. 5). De problemen in Pakistan waarover u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming vertelde waren allemaal waar, zo zei u (CGVS, p. 5). Er dient echter opgemerkt te worden dat dezelfde problemen, gelinkt aan de activiteiten van uw broer K.N.A. als advocaat actief bij sjiitische belangenverenigingen, ook aangehaald werden door deze broer en zijn vrouw bij hun verzoeken om internationale bescherming en dat deze ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS (zie kopie beslissing CGVS K.N.A. X). Deze beoordeling werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie kopie arrest X van 2 december 2014). Gezien de problemen waarop u zich bij uw eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werden bevonden in het verzoek van uw broer, gezien u het verdere verloop van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België niet afwachtte en vrijwillig terugkeerde naar Pakistan in maart 2014, en gezien nergens uit uw verklaringen en documenten in onderhavig verzoek blijkt dat u na terugkeer naar Pakistan problemen hebt gehad gelinkt aan de problemen waarop u uw eerste verzoek baseerde, kan allerminst geconcludeerd worden dat er in uw hoofde een actuele vrees voor vervolging zou bestaan die verband houdt met de problemen waarop u uw eerste verzoek baseerde.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat in het schrijven d.d. 13/06/2022, kan het volgende opgemerkt worden. De correctie van de foutief genoteerde nationaliteit op p. 1 en de spelling van de naam van uw man op p. 8 worden aanvaard. De opmerkingen betreffende de redenen waarom u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende (p. 16) en waarom uw man Pakistan niet verliet (p. 20) zijn reeds besproken in bovenstaande beoordeling. De overige opmerkingen betreffen slechts verduidelijkingen en toevoegingen die geen enkele impact hebben op bovenstaande beoordeling.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De kopieën van uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit en reisdata, elementen die niet in twijfel getrokken worden in deze beslissing. De huwelijksdocumenten, het registratiedocument van uw kinderen, de kopie van de identiteitskaart van uw man en de familiefoto's hebben enkel betrekking op uw gezinssamenstelling, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. Met betrekking tot de artikels over de algemene situatie in Pakistan, de wetgeving, het Ziyarat Ashura gebed en screenshots van groeperingen op Whatsapp dient opgemerkt te worden dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat om een individuele vrees voor vervolging aan te tonen. De kopieën van documenten in verband met uw studies hebben louter betrekking op uw studies in België en de problemen die u had om uw studiekosten te betalen en hebben geen bewijswaarde met betrekking tot uw terugkeervrees. De kopieën van het formulier van IOM, uw vroegere paspoort en vroegere oranje kaart hebben betrekking op uw verblijf in België ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming en uw vrijwillige terugkeer naar Pakistan, elementen die niet betwist worden door het CGVS. De foto's van verwondingen aan uw hoofd hebben betrekking op de slagen die u kreeg van uw boer N.A. ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming en houden geen verband met uw huidige verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 12-13). Uw medisch attest, de video's van uw man die

lezingen aan het geven is en de kopieën van medische documenten van uw zoon en de brief van het parlamentslid werden hierboven reeds besproken. In het videofragment van 13 seconden dat u neerlegde na uw persoonlijk onderhoud is uw man te zien als een van een twintigtal bijstanders terwijl een andere man aan het spreken is. Uw man is in dit fragment op zijn gsm aan het kijken en komt niet aan het woord. Dit videofragment heeft dan ook geen enkele bewijswaarde met betrekking tot uw asielrelaas. Over het geheel van Pakistaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Pakistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Pakistaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.”

Het bij haar aanvullende nota van 4 januari 2023 gevoegde stuk 3 betreft een verklaring op eer van de heer N.M. opgesteld op 30 september 2022. Nog los van het gegeven dat dit niet meer dan een verklaring op eer betreft die lijkt te zijn opgesteld als complaisancestuk ter ondersteuning van haar asielrelaas, stemt de inhoud ervan geenszins overeen met verzoeksters verklaringen, waardoor de bewijswaarde ervan onbestaande is. Zo verklaart verzoekster immers dat er na de bedreigingen van haar man niets meer is gebeurd (CGVS verhoor, p. 20) en er nooit mensen naar haar thuis zijn gekomen (CGVS verhoor, p. 19), terwijl in de verklaring op eer wordt gesteld dat in april 2022 nog 4 mensen naar diens huis in Surbana zijn gekomen en verzoeksters man alsook verzoekster bedreigd hebben. Bovendien klemt het stuk met verzoeksters eerdere verklaring, dat niemand wist dat zij tijdens haar terugkeer naar Pakistan in Surbana is verbleven (zie *supra* punt 4.4.5.).

Dat verzoekster bij het verzoekschrift plots documenten neerlegt met links naar YouTube en Facebookvideo's van haar echtgenoot (stuk 5 bij het verzoekschrift), zet de ongeloofwaardigheid van haar relaas kracht bij nu zij tijdens het persoonlijk onderhoud vooreerst nog verklaarde dat zij (CGVS verhoor, p. 4) noch haar echtgenoot een Facebookprofiel hebben (CGVS verhoor, p. 14) en vervolgens ook stelde geen weet te hebben of er ooit iets over haar en haar man zou zijn verschenen in de media (CGVS verhoor, p. 21). Het is daarnaast ook opmerkelijk dat verzoekster dergelijke documenten/video's die betrekking hebben op lezingen in de periode 2020-2021 wenst neer te leggen ter staving van haar beschermingsverzoek, terwijl zij nochtans verklaard heeft dat haar man sedert 2019 geen openlijke lezingen meer geeft (CGVS verhoor, p. 8), ondergedoken leeft (CGVS verhoor, p. 7) en zij aangaf er geen idee van te hebben waarvan haar echtgenoot nu financieel leeft (CGVS verhoor, p. 8). Bovendien geeft verzoekster geen enkele uitleg in het verzoekschrift omtrent de Facebookpagina en video's waarop haar echtgenoot zou zijn te zien en de hiermee verband houdende tegenstrijdige verklaringen. Gelet op de inhoud van voormelde stukken die in het geheel niet strookt met de door haar afgelegde verklaringen, kunnen zij de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas niet doen herstellen en geen afbreuk doen aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing. Het bij de aanvullende nota van 4 januari 2022 gevoegde stuk 5, waaromtrent zij stelt dat haar echtgenoot analfabeet is en hij dus nooit zelf iets post, maar het wel zijn vrienden zijn die lezingen online posten, werpt hoegenaamd geen ander licht op voorgaande vaststellingen. Dat verzoekster zich plots verschuilt achter het gegeven dat haar man analfabeet is, terwijl haar vlucht uit haar herkomstland net is ingegeven door de lezingen die haar echtgenoot gaf, tart alle verbeelding. Des te meer nu zij preciseerde dat haar echtgenoot weliswaar ongeschoold was, maar Urdu kon lezen en boeken schreef en een goede stem had (CGVS verhoor, p. 9). Met dergelijk betoog onderschrijft zij de vaststelling dat haar relaas niet geloofwaardig kan worden bevonden en doet zij op geen enkele wijze afbreuk aan de pertinente motieven in de bestreden beslissing. Bovendien spreekt zij zich ook tegen in haar aanvullende nota, waar zij enerzijds erop wijst dat haar echtgenoot omdat hij analfabeet is geen berichten kan posten, maar anderzijds stelt dat hij wel een reactievideo heeft gepost. Dergelijke inconsistentie zet wederom, de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas, kracht bij. Voorgaande vaststelling ondermijnt niet enkel de bewijskracht van het videofragment ter ondersteuning van haar vervolgingsvrees, maar ondermijnt ook verzoeksters algemene geloofwaardigheid hierover. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat het op de USB-stick bijgebrachte videomateriaal (stukken bij verzoekschrift alsook stuk 4 gevoegd bij de aanvullende nota van 22/01/2023 en neergelegd ter terechtzitting) met betrekking tot de religieuze activiteiten van haar echtgenoot geen bewijswaarde heeft gelet op de manipuleerbaarheid ervan naar plaats, tijd en omstandigheden.

Ook het medisch attest gevoegd bij het verzoekschrift, dat betrekking heeft op haar zoontje (stuk 6 bij het verzoekschrift) is niet van die aard om de pertinente motieven in de bestreden beslissing te doen ombuigen. Niet alleen betreft het een zeer slechte kopie die niet leesbaar is, maar is verzoekster ook niet in staat omtrent de medische situatie van haar zoon verdere toelichting te verschaffen in haar verzoekschrift die de motieven dienaangaande kan doen ontkrachten. Immers, de door verzoekster

neergelegde documenten aangaande de medische situatie van haar zoon (AD CGVS documenten voorgelegd door de asielzoeker) tonen aan dat haar zoontje gediagnosticeerd werd met autisme, doch geenszins dat hij zou lijden aan een spraakgebrek ten gevolge van een schop die hij zou hebben gekregen ten tijde van haar arrestatie, waaraan zoals reeds afdoende supra wordt uiteengezet, geen geloof kan worden gehecht.

Waar zij tenslotte nog opmerkt dat zij niet kan verweten worden geen kennis te hebben over de verblijfplaats van haar echtgenoot, nu zij wel verklaard heeft dat hij, de laatste keer toen zij met hem sprak, in Lahore was, geen afbreuk kan doen aan haar verklaring dat zij, tijdens haar verblijf in Pakistan tussen januari en maart 2020 niets te weten is gekomen over de toenmalige verblijfplaats van haar man en hem toen zelfs niet had gevraagd waar hij verbleef (CGVS verhoor, p. 7: *“en waar verbleef hij de rest van de tijd toen u daar was, Hij was teruggegaan naar de plaats waar hij onderdook. Ik vroeg het hem niet waar precies”* en *“hebt u enig idee bij wie of waar hij toen onderdook? Hij vertelde het ons niet”*).

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen die betrekking hebben op haar verblijf in Pakistan in de periode 2014 tot september 2019 niet stroken met de informatie uit haar visumdossier. Zo verklaart zij tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij in die periode niets deed, thuis bleef, haar kinderen opvoedde en huisvrouw was (CGVS verhoor, p. 6), terwijl zij ter ondersteuning van haar visumaanvraag verklaarde dat zij 12 jaar administratieve ervaring heeft in het helpen, raad geven en lesgeven van jonge vrouwen en geprivilegieerde kinderen (AD CGVS, landeninformatie, stuk 7, visumaanvraag p 3). Dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigend antwoordde op de vraag of de gegevens die zij bij haar visumaanvraag had opgegeven allemaal correct en waar zijn (CGVS verhoor, p. 15), zet de geloofwaardigheid van haar relaas nog verder op de helling. Ook het feit dat verzoekster haar echtgenoot nog steeds in Pakistan verblijft en klaarblijkelijk geen poging heeft ondernomen om het land te verlaten, terwijl zijn activiteiten de aanleiding hebben gevormd voor verzoeksters asielaanvraag in België, tast de geloofwaardigheid van hun beweerde problemen ook mede aan. Waar zij hieromtrent nog opmerkt dat haar echtgenoot geen visum kon aanvragen omdat hij niet kon aantonen dat hij zijn belangen zou behouden in zijn herkomstland omdat hij geen werkcontract of loonfiches kon voorleggen, beperkt zij zich tot loutere beweringen, die bovendien niet stroken met de door haar neergelegde stukken, waarmee zij wenst aan te tonen dat haar echtgenoot nog steeds lezingen geeft en waaromtrent zij verklaarde dat hij hiervoor ook betaald wordt (CGVS verhoor, p. 21).

4.4.7. In zoverre verzoekster zich beroept op haar sjiitische religie om een gegronde vrees voor vervolging in Pakistan aan te tonen, stelt de Raad het volgende vast. In zoverre niet betwist wordt dat verzoekster een sjiitische moslim is, blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde *“COI Focus Pakistan: De sjiitische minderheid in Pakistan”* van 31 maart 2021 (update) dat er geen precieze cijfers zijn over het aantal sjiieten in Pakistan maar dat de schattingen variëren tussen 3 en 25 % en dat in Punjab en Sindh de grootste aantallen sjiitische gelovigen wonen (COI Focus, p. 5). Verder zijn in de Pakistaanse wetgeving bepalingen opgenomen die de vervolging van religieuze minderheden door het gerecht mogelijk maken maar geen specifieke bepalingen die gericht zijn tegen de Sjiitische minderheid, al veroorzaakte een wet, die tot doel heeft de sjiitische geschiedenis van het vroege islamitische kalifaat als godslastering te institutionaliseren, een controversie in Pakistan. Het geweld tegen sjiieten in Pakistan is volgens verschillende bronnen afgenomen maar sinds de zomer van 2020 stijgt het aantal aanklachten wegens blasfemie tegen sjiieten en kunnen sjiieten geconfronteerd worden met discriminatie in het onderwijs en op de arbeidsmarkt. De door verzoekster geciteerde landeninformatie en artikels zoals weergegeven in punt 3 van huidig arrest, liggen in de lijn van de informatie zoals vermeld in voormelde COI Focus en is niet van aard om aan te tonen dat de door het CGVS aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt.

Waar verzoekster nog 3 privéfoto's neerlegt, kan hieruit bezwaarlijk haar deelname aan de Imam Hussain processie op 10 Muharram te Brussel dit jaar (stuk 7 van het verzoekschrift) worden afgeleid, laat staan dat hieraan een concrete vrees bij terugkeer kan worden verbonden. Bovendien bieden dergelijke foto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en hebben zij slechts een zeer geringe bewijswaarde. Daarenboven blijkt uit niets dat het aanwezig zijn op het moment van een deelname aan een processie, problemen zou kunnen veroorzaken bij een terugkeer naar Pakistan. Dit geldt te meer nu uit de uiteenzetting supra afdoende blijkt dat aan verzoeksters activiteiten en hieraan verbonden vermeende vrees geen geloof kan worden gehecht en zij bovendien uitdrukkelijk verklaard heeft niet zo veel lezingen te hebben gegeven in Pakistan (CGVS verhoor, p. 9) en daarnaast niet te hebben deelgenomen aan andere religieuze activiteiten (CGVS verhoor, p. 10).

De Raad besluit op basis van de beschikbare landeninformatie dat de commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen sprake is van systematische vervolging van sjiïeten in Pakistan en dat de hoedanigheid van sjiïet niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Verzoekster toont dit ook niet aan. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld worden verzoeksters verklaringen omtrent de activiteiten die de kern vormen van haar asielrelaas niet geloofwaardig bevonden. Ook hier dient te worden benadrukt dat verzoeksters vrijwillige terugkeer naar Pakistan in 2020 geenszins te rijmen valt met de algemene situatie van vervolging van Sjiïeten in Pakistan die zij thans tracht te schetsen. Waar zij tenslotte nog verwijst naar een persartikel (stuk 6 gevoegd bij de aanvullende nota van 4 januari 2023), bijkomende uitleg geeft over het belang van de Ziarat e Ashura voor sjiïtische moslims (stuk 1 gevoegd bij de aanvullende nota van 11 januari 2023) en verwijst naar artikels bij haar aanvullende nota van 22 januari 2023 (stukken 1 t.e.m. 3) beperkt zij zich tot het verwijzen naar algemene informatie die op geen enkele wijze verband houden met haar persoonlijke situatie en geen ander licht kunnen werpen op de bevindingen supra en de pertinente motieven in de bestreden beslissing.

Gelet op verzoeksters verklaringen cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare objectieve landeninformatie en de door haar voorgelegde documenten, stelt de Raad vast dat verzoekster de door haar voorgehouden problemen in Pakistan niet aannemelijk maakt en evenmin aantoonst dat zij louter omwille van haar hoedanigheid als sjiïtische moslim, vervolging riskeert.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

4.5.2. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster de voorgehouden problemen niet aannemelijk maakt noch informatie aanbrengt waaruit blijkt dat Sjiïeten in Pakistan op systematische wijze worden vervolgd.

Waar verzoekster de commissaris-generaal verwijt geen rekening gehouden te hebben met de huidige humanitaire situatie in Pakistan als gevolg van de extreme overstromingen sinds juni 2022 en hierbij verwijst naar informatie zoals weergegeven in punt 3 van huidig arrest, dient opgemerkt dat een algemene humanitaire situatie – *in casu* ten gevolge van een natuurramp – niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. De Raad oordeelt dat bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Pakistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Waar zij in het verzoekschrift foto's neerlegt en uitlegt dat dit zou gaan om het weggespoelde huis waar haar schoonbroers, -zussen en kinderen zouden hebben gewoond (stuk 8 van het verzoekschrift), merkt de Raad ook hier op dat dergelijke foto's geenszins uitsluitel kunnen bieden over de locatie, omstandigheden en het tijdstip waarop ze werden genomen zodat er geen bewijswaarde aan kan worden gehecht.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. Zij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen dan diegene die hierboven ongeloofwaardig werden bevonden, die zij voor haar vertrek uit Pakistan zou hebben gekend.

4.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing het volgende: “Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld. De provincie Punjab, gelegen in het oosten van Pakistan, wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) zijn actief in de provincie. Voorts blijkt dat anti-India groepen zoals Jaish-e Muhammad (JeM) en militanten uit Balochistan aanwezig zijn in Punjab. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie de dichtst bevolkte regio van Pakistan is en ruw geschat 110 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan de helft in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020 33 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 7 aanvallen die door gewapende groeperingen uitgevoerd werden. PICSS registreerde voor deze periode 10 incidenten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 82 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 11 en PICSS van 26 veiligheidsincidenten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Punjab in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Hoewel er een lichte stijging was van het aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2020 en 2021, bleef het totaal aantal slachtoffers in de gehele provincie beperkt. Verder wordt melding gemaakt van veiligheidsoperaties van de CTD van Punjab gericht tegen militanten, waarbij diverse (vermoedelijke) leden van militante organisaties gearresteerd of gedood werden. In 2021 werden verschillende leden van militante organisaties met oorsprong in Afghanistan die verantwoordelijk waren voor een aantal aanslagen in 2020, gearresteerd door de CTD. Het gros van de in Punjab

geregistreerde incidenten vond plaats in Lahore, de provinciale hoofdstad van Punjab en de tweede grootste stad van het land en in Rawalpindi. Er wordt geen melding gemaakt van een interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Punjab en verwijst hierbij naar de sjiitische religie en activiteiten van u en uw man (CGVS, p. 14). U stelt dat u omwille van de religieuze lezingen van uw man gevisieerd wordt door extremistische groeperingen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar de religie en religieuze activiteiten van u en uw man verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van uw religie minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u sjiit bent en dat uw man religieuze lezingen geeft maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).'

De Raad stelt vast dat verzoekster geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Verzoekster toont aldus niet aan dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verder stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat zij geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Punjab in haar hoofde dermate verhogen dat kan aangenomen worden dat zij bij terugkeer naar Punjab

een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. Ook uit het administratief en het rechtsplegingsdossier blijken geen dergelijke persoonlijke omstandigheden.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord, zij de mogelijkheid kreeg om haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Urdu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO